

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 144 (09/03) - 030411

arbetarmakt.com

Innehåll

- Slut upp i demonstrationerna mot kriget den 12 april!
- Kriget i Irak: Kraftiga protester i arabländerna
- Varför vi säger försvara Irak

Slut upp i demonstrationerna mot kriget den 12 april!

Lördag den 12 april arrangeras nya demonstrationer mot kriget. Vi uppmanar alla som vill stoppa kriget att sluta upp och därmed göra demonstrationerna till mäktiga manifestationer.

Stockholm: samling klockan 14.00 på Medborgarplatsen. Därifrån går demonstrationståget över Slussen, sedan Munkbroleden, Mynttorget och Centralbron till Kungsträdgården. Både vid Medborgarplatsen och i Kungsträdgården blir det tal och musik. Torgmöten mot kriget arrangeras varje dag på Plattan vid Sergels Torg mellan klockan 17.30 och 19.00.

Borlänge: Demonstration på Sveatorget lördag 12 april kl 13.00.
Arrangörer: Borlänge mot krig.

Göteborg: Samling på Gustav Adolfs torg kl.13.00 för avmarsch mot Götaplatsen 13.30.
Arrangörer: Nätverket Stoppa USA:s krig och Koalitionen för fred i Mellanöstern.

Jönköping: Manifestation mot kriget 12 april på Hoppets Torg 12.00.
Arrangör: Nätverket mot krig/Jönköping

Kristianstad: Samling Söderportskolan 11.30 Möte utanför Domus 12.15
Arrangörer: FN-föreningen, Nätverket för fred, KPMLr, Palestinska Föreningen, RKU, SSU, Ung Vänster, Vänsterpartiet.

Luleå: Internationell kampanjdag mot kriget. Tal, musik och gatuteater vid Gula paviljongen kl 12.30 - 14.00.
Arrangör: Nätverket lulebor mot kriget.

Malmö: kl 12.00 Stoppa kriget mot Irak. Nätverket mot krig ordnar antikrigsdemonstration med tal, musik och uppträdanden. Samling på Gustav Adolfs Torg klockan 12.00.
Arrangör: Nätverket mot krig.

Malmö kl 13.00 Stor demonstration MOT KRIGET! Samling Stortorget, kl 13.00

Arrangör: Nätverket mot Krig

Sala: Manifestation mot kriget kl 11-13 på St. Torget i Sala.

Arrangör: Salas nätverk mot krig

Uppsala: Samling Slottsbacken kl 12.30

Arrangör: Uppsala Fredskoalition

Östersund: internationell protestdag mot kriget! Kl. 13.00 samling på Stortorget.

Arrangör: Nätverket Stoppa kriget i Irak/Östersund

Kriget i Irak: Kraftiga protester i arabländerna

Så snart blodbadet på Bagdads gator började visas på teve i arabiska och islamska länder började den folkliga ilskan omvandlas till handling. Hundratusentals människor gick ut på gatorna i den syriska huvudstaden Damaskus den 25 mars och ropade fientliga slagord mot Egyptens president Hosni Mubarak, liksom mot kungen och emirerna i Jordanien, Kuwait och Qatar.

Tevestationen Al Jazeera har gett stort utrymme åt dessa demonstrationer och åt ozensurerad arabisk kritik av amerikanerna. Därför har USA:s utrikesminister Colin Powell anklagat den för att bedriva irakisk propaganda och dess hemsida har utsatts för en rad angrepp av hackers.

Kriget i Irak har förvandlat fredagarna, den muslimska sabbaten, till demonstrationer av illa dolt ursinne i Jordanien, där kung Abdullah är ett fegt verktyg för briter och amerikaner. Den anglifierade monarken har i tysthet stött koalitionen invasion av Irak. Den första fredagen efter att kriget brutit ut, den 21 mars, rapporterade den jordanska regeringen 55 protester mot kriget i hela landet, inberäknat våldsamma sammanstötningar i staden Maan i södra delen av landet och i det palestinska flyktinglägret Al-Wihdat.

Den andra fredagen, den 28 mars, stoppades 3 000 demonstranter i Amman av kravallpolis som hindrade dem från att nå fram till den israeliska ambassaden. I Maan protesterade tusentals efter fredagsbönen och polisen använde tårgas för att skingra folkmassan.

I Iran tilläts den första demonstrationen mot kriget den 28 mars. Demonstranter kastade sten mot den brittiska ambassaden i Teheran och krävde att den skulle stängas. Den ayatollah som ledde fredagsbönen, som sändes i iransk teve, Mohammed Yazdi, fördömde kriget. De som bad svarade med höga rop på "död åt Amerika" och "död åt Storbritannien".

Egyptens inrikesministerium tillkännagav att fredliga gatuprotester skulle tillåtas förutsatt att organisatörerna meddelade myndigheterna i förväg. Sedan 1981, när Mubarak, kom till makten, har offentliga sammankomster bara varit lagliga på universitetsområden och i moskékvarter. Sådan ser "demokratin" ut i Washingtons mest pålitliga allierade i arabvärlden.

För första gången sedan 1970-talet tog egyptierna över torget Midan Tahrir den 20 mars och dagen därpå ägde strider rum mellan demonstranter och kravallpolis längs de breda avenyerna i stadens centrum. Det fanns omkring 3–4 000 människor på torget den 20 mars och ungdomar kommenterade med förtjusning att detta är "Vår Hyde Park" – ett bevis på antikrigsrörelsens globala medvetande.

Nästa dag fanns det 10 000 på gatorna i Kairo och ett antal mindre demonstrationer runt omkring i landet. Svåra sammanstötningar ägde rum mellan polisen och demonstranter fredagen den 21 mars. Demonstranter samlades i stadens moskéer innan de strömmade ut på gatorna, där kravallpolis använde tårgas och vattenkanon mot dem.

Officiella uppgifter angav antalet skadade under de två dagarna till omkring 100, även om många tror att det var fler och advokatsamfundet hävdade att mer än 800 människor sedan dess har häktats av polisen.

I Kairo utgick demonstrationen den 28 mars från den stora och gamla moskén Al-Azhar. Så snart de omkring 20 000 bedjande avslutat sina böner började slagorden mot kriget. Ett tag blockerade polisen dörrarna till moskén. De tvingades slutligen att öppna och människorna som strömmade ut

på gatan dränktes av vattenkanoner. Men detta hindrade dem inte från att marschera ut på Al-Azhar-gatan.

Studenter från det amerikanska universitetet i Kairo samordnade sina aktiviteter med mobiltelefoner och gjorde gemensam sak med islamistiska och nasseristiska demonstranter för att marschera från moskén, förbi de femstjärniga hotellen och in på Tahrir-torget.

Den senaste gången som Kairos centrala torg "ockuperades" av demonstranter var vid höjdpunkten för den vänsterledda studentrörelse som 1972 skakade landet med sina krav på demokrati, ekonomisk och social jämlikhet och "folkkrig" mot Israel, som då ockuperade Egyptens halvö Sinai.

Paroller som bars fram och som ropades den här gången inkluderade: "Folkets främsta krav är stäng USA:s ambassad och utvisa ambassadören!", "Ner med USA, vi vill inte styras av CIA!", "Vi kommer inte att låta oss styras av imperialismen!", "Ner med Bush, ner med Blair, ner med Aznar!", "Vi ger våra själar och vårt blod för dig Bagdad!" och "Varför är arabledarna tysta?".

När natten föll på lyste hundratals ljus upp torget och demonstranterna sjöng sånger av poeten Ahmed Fouad Negm och den döde Sheikh Imam. Båda var berömda under 1960- och 1970-talet och uttryckte i sin poesi den revolutionära glöden hos de arabiska studenterna och arbetarna under strejker, ockupationer och demonstrationer. Det var betydelsefullt att dessa sånger återigen hördes från en ny generation av politiska aktivister.

Detta uppror från "den arabiska gatan" har skickat kalla kårar längs ryggraden på härskarna i arabstaterna. Många av dem är redan USA:s understödstagare och har erbjudits stora mutor för att hålla sitt motstånd mot kriget på en rent platonisk nivå och för att undertrycka sina egna medborgares ilska. Kung Abdullah av Jordanien kan vinna mer än 1,1 miljarder dollar – 700 miljoner för att avvärja krigets ekonomiska effekter och 406 miljoner i militär hjälp. Det är inte att undra på att han i tysthet lät USA:s militär använda hans land i sitt krig.

Egypten ska erhålla 300 miljoner dollar för att hjälpa dess ekonomi och erbjuds upp till 2 miljarder dollar i lånegarantier. Detta är utöver de närmare 3 miljarder dollar som man årligen erhåller i form av hjälp, militär utrustning och lån.

Om de hjältemodiga tiotusentals unga militanterna kan tvinga fram en öppning – verklig demokrati – på gatorna i Kairo, Damaskus, Amman och även i Riyadh för de miljoner som avskyr detta krig och stödjer det modiga irakiska motståndet, då kan dessa ruttna regimer börja ramla som käglor. Då kommer det inte bara att vara fråga om att stoppa det imperialistiska kriget utan att inleda revolutionen mot imperialismen och dess lokala agenter i arabvärlden.

Det är därför som antikrigsrörelsen i väst måste visa praktisk solidaritet med rörelserna i arabvärlden, speciellt i Egypten. I Egypten har hundratals aktivister häktats, misshandlats och torterats under de senaste veckorna och månaderna.

Workers Power Global, London

Varför vi säger försvara Irak

I åtminstone de imperialistiska länderna har vår internationella organisation, FRKI (vars svenska sektion är Arbetarmakt) och ungdomsorganisationen Revolution, nästan varit ensamma om att resa paroller om nödvändigheten att försvara Irak mot den imperialistiska koalitions invasion.

Irakierna har, oavsett vilka som är deras ledare, all rätt att försvara sitt hemland. När det äger rum ett krig där den ena sidan – ett halvkolonialt land – försvarar sig och den andra sidan – en koalition av imperialistiska länder – angriper, så är det varje demokrats, för att inte tala om varje revolutionär socialist, plikt att ta parti för de som försöker slå tillbaka invasionen.

Det finns en del i antikrigsrörelsen som säger: "vi håller med, men det är inte en klok taktik att säga det". Men den ståndpunkten är bara ett försök att undvika att ta ställning offentligt. När motståndarna frågar "vem vill ni ska vinna kriget?" avslöjas dilemmat. Det finns inga krig där "ingen sida" vinner eller "båda sidor" vinner.

Det enda konsekventa svaret – bortsett från ett radikalpacifistiskt svar – är att säga: "ja, vi vill att

den här invasionen besegras och slås tillbaka; vi vill inte att Irak ockuperas". Det är därför som vi tar parti för Irak i kriget och det är därför som vi måste göra allt vi kan för att bidra till att USA:s och Storbritanniens angreppskrig besegras.

Flera vänstergrupper i Sverige som gör anspråk på att vara revolutionära socialister – Socialistiska Partiet och Rättvisepartiet Socialisterna – nöjer sig med att tro att kriget kan stoppas genom protester och strejker i de imperialistiska länderna, eller också säger man sig pliktskyldigt stödja det irakiska folket i dess kamp mot imperialism och diktatur.

Deras hårdnackade vägran att säga något om det konkreta, existerande irakiska motståndet bottnar i rädslan för att uppfattas som anhängare till Saddam Husseins blodsbesudlade diktatur. Samma typ av argument ledde många socialister under perioden mellan första och andra världskriget till att vägra stödja Kinas kamp mot den japanska kolonialismen eller Etiopiens kamp mot Mussolinis trupper. Argumentet då, liksom nu beträffande Saddam Hussein, var att Chiang Kai-shek eller Haile Selassie var reaktionära ledare.

För den tidens revolutionära socialister var det dock självklart att stödja en undertryckt nation – oavsett hur vidriga dess ledare var – mot imperialistiska angrepp. Den tidens ledande marxist, Leo Trotskij, formulerade sin ståndpunkt i ett brev till den internationella vänsteroppositionens ledning i juli 1935:

"Givetvis är vi för Italiens nederlag och Etiopiens seger, och därför måste vi göra allt som är möjligt för att med alla tillgängliga medel hindra stöd till den italienska imperialismen från andra imperialistiska makter, och samtidigt underlätta leveranser av vapen etc till Etiopien... Vi vill emellertid betona punkten att denna kamp är riktad inte mot fascismen, utan mot imperialismen. När det handlar om krig, är det för oss inte en fråga om vem som är 'bättre', Negus [Haile Selassie] eller Mussolini; istället är det en fråga om relationen mellan klasserna och en underutvecklad nations kamp för oberoende gentemot imperialismen."

Det behövs inga djupare funderingar för att föreställa sig vad Trotskij och mellankrigstidens revolutionära socialister skulle ha haft att säga om SP:s och RS ställningstaganden.